

Het Einde van den Laatste Droom.

kwam gauw op de deel en trok de deur achter zich dicht, dat z'n vrouw maar niets zien zou.

— „Dag Hannes,” zei Roel en ging de straat weer op, „ik kom morgen de kruiwagen wel terughalen, dan kun je op je gemak aflaje.”

Maar nu moest Hannes toegeven.

— „Roel, Roel!” riep hij „we zullen alles betalen, as je gauw Sijmen weer meeneemt!

Roel bleef staan.

— „Een rejale begrafenis met broodjes met kaas en koffie met suiker en een gulden voor iederen drager?” vroeg hij.

— „Ja, ja,” riep Hannes, „maar gauw dan,

dat me vrouw niet komt kijken, ze zou zoo schrikken.”

— „Nou man, ik vertrouw er op, dat je houdt wat je belooft. Dan zal ik me vrachie maar weer meenemen. Zoo hebben we er nog wat an.”

Roel pakte z'n kruiwagentje weer op, en ging er best tevreden mee naar huis. Hij kruidde nog harder dan toen hij gekomen was, Sijmen schudde en wipte en lachte. Hij werd nu met alle staatsie behandeld; den volgenden dag lag hij te pronk in z'n kist, den daaropvolgenden werd hij netjes begraven, en al de kinderen aten hun genoeg aan broodjes met kaas, en hadden schik van de begrafenis van Sijmen Stroop.

HET EINDE VAN DEN LAATSTEN DROOM

DOOR

□ □ AMELIE DE MAN. □ □

I.

In de rumoerig-levende schemeravond-straat liep Attilio naar huis met groote geregelde haast stappen. Het was laat geworden op het bureau en hij moest zich nog kleeden, voor hij ging eten, want hij had vanavond een visite te maken. In de straat was de avond als een onafzienbare schaduw, waarin de kleuren van den dag versomberden en verzonken, omhoog, boven de hooge huizenklompen, de lichte oneindigheid.

Het was zoel en hij dacht dat hij wel wat van zijn winterkleeren kon afleggen. Nog wel wat vroeg, maar met dit bijzonder zachte weer... Een mooie avond! Jammer, om je in een salon op te sluiten en je een uur of wat te gaan vervelen... Maar die visite moest hij nu eenmaal maken, daar kon hij niet af, hij had het al te lang uitgesteld.

Hij had den korten afstand van het Ministerie naar zijn huis afgelegd en ging de poort binnen. Het was daar donker voor zijn aan het straatlicht gewende oogen, het gaslicht brandde nog niet. In het halfduister ging hij

de trap op, onderwijl den huissleutel uit zijn zak halend. Op het portaal moest hij even stilstaan, om met zijn vingers het sleutelgat te zoeken. Toen kreeg hij de deur open en ging binnen. Het achterhuis was zwartdonker, maar in de voorkamer, die hij doorging, de valse schemerschijn van de straat. Hij ging zijn slaapkamer binnen, liep ineens door naar den hoek, waar hij zijn hoed en jas aan den kapstok hing. Toen ging hij naar de tafel, voor het raam, en stak de lamp aan. Eigenlijk had hij toch heelemaal geen zin om zich nu te kleeden en die visite te maken. Veel liever was hij zoo gebleven en dan later na het eten ergens gaan zitten, en vroeg naar bed. Hij was nog moe van gisteravond, met Tina. Ondertusschen kreeg hij zijn kleeren uit de kast en borstelde die, met bedachtzame streken. Zijn rok werd hem te nauw, hij scheen dikker te worden, dat was niet kwaad, kon wel lijden. Hij zocht zijn linnengoed uit, friemelde de knoopjes in het front en de manchetten, steeds meer uit zijn humeur. Hij voelde zich slaperig. Eigenlijk had hij zoowat den heelen middag gedut op het bureau. Daar stond een leunstoel waarin hij heel goed kon slapen. Tina was er beter aan toe dan hij, die behoefde geen vervelende visites te maken, die kon vanavond zoo vroeg naar bed gaan als ze wou, en uitslapen... Maar dat bracht zijn positie nu eenmaal mee. En hij zou er